

Sygn. I C 436/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant: stażysta Ewelina Goryszewska

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2016 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) z/s w W.

przeciwko M. F.

o zapłatę

orzeka

wyrok zaoczny z dnia 09.09.2015 roku utrzymuje w mocy w całości.

Sygn. akt I C 436/15

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) z siedzibą w W. w pozwie złożonym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 25 marca 2015 r. wnosił o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu elektronicznym i zasądzenie na jego rzecz od pozwanej M. F. kwoty 4045,31 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 26 marca 2015 r. do dnia zapłaty. Ponadto powód wnosił o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwana zawarła z (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą we W. w dniu 5 listopada 2008 r. umowę o przyznanie limitu kredytowego o numerze (...), na mocy której Bank postawił do dyspozycji pozwanej kwotę przyznanego limitu kredytowego, zaś pozwana zobowiązała się do spłaty zaciągniętego kredytu wraz z należnym oprocentowaniem, prowizjami i kosztami.. Pozwana skorzystała z przyznanego limitu kredytowego i otrzymała z tego tytułu środki pieniężne, które w chwili dokonania cesji wynosiły 2000 zł. Należność ta nie została przez pozwaną spłacona, (...) Bank (...) S.A. na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 r. zbył przedmiotową wierzytelność na rzecz (...) (...) z siedzibą w W.. Na podstawie zawartej umowy sprzedaży wierzytelności, powód od dnia nabycia wierzytelności kontynuował naliczanie odsetek za opóźnienie w spłacie wymagalnego kapitału oraz opłat zgodnie z umową łączącą pozwaną z Bankiem. Ponieważ należność w dalszym ciągu nie była spłacana, powód wniósł pozew do Sądu. Na dochodzoną pozwem kwotę składają się: należność główna 2000 zł, odsetki umowne naliczane przez bank w kwocie 299,51 zł, odsetki karne naliczane przez Bank w kwocie 1133,62 zł, koszty naliczone przez bank w kwocie 447,19 zł oraz odsetki ustawowe od kapitału 2000 zł naliczane przez powoda od dnia 1 lipca 2014 r. do dnia wniesienia pozwu w wysokości 164,99 zł. Pozwana do chwili wniesienia pozwu nie spełniła świadczenia, co spowodowało złożenia pozwu do Sadu.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 10 kwietnia 2015 r. stwierdził brak podstaw do wydania nakazu i sprawę przekazał do rozpoznania tutejszemu Sądowi (postanowienie k. 11 akt).

Przed tutejszym Sądem powód podtrzymał dotychczasowe żądanie w całości.

Pomimo prawidłowego zawiadomienia o rozprawie wyznaczonej na dzień 9 września 2015 r. pozwana na rozprawę nie stawiała się i nie zajęła stanowiska w sprawie na piśmie.

W dniu 9 września 2015 r. Sąd wydał wyrok zaoczny, w którym uwzględnił roszczenie powoda w całości i wyrokowi nadał rygor natychmiastowej wykonalności (wyrok k. 82 akt).

Odpis wyroku zaocznego pozwana otrzymała 18 września 2015 r. (potwierdzenie otrzymania korespondencji k. 83 akt).

W dniu 2 października 2015 r. pozwana przesłała do Sądu sprzeciw od wyroku zaocznego, w którym podniosła zarzut przedawnienia roszczenia. Ponadto pozwana zakwestionowała roszczenie co do zasady jak i wysokości. Uzasadnienie sprzeciwu dotyczyło jednakże tylko zarzutu przedawnienia, nie zawierało natomiast okoliczności, które precyzowałyby pozostałe zarzuty pozwanej (sprzeciw k. 84-89 akt).

Ostateczne stanowisko pozwana zajęła na rozprawie w dniu 14 marca 2016 r.. Pozwana przyznała fakt zawarcia umowy oraz nie kwestionowała wysokości dochodzonej pozewem należności, a jedynie podtrzymała zarzut przedawnienia roszczenia (wyjaśnienia pozwanej k. 142-143 akt).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 listopada 2008 r. M. F. zawarła umowę o przyznanie limitu kredytowego nr (...) z (...) Bank S.A. Pozwana korzystała z kredytu w okresie od 2008 do 2012 r. Kredytu nie spłaciła w kwocie 2000 zł (dowód: kserokopia umowy k. 31-32 akt, rozliczenie kredytu k. 116-123 akt).

Wobec nie spłacania kredytu zgodnie z warunkami umowy, (...) Bank S.A. z siedzibą we W. w dniu 7 czerwca 2010 r. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny. Postanowieniem z dnia 26 lipca 2011 r. Sąd Rejonowy w Ciechanowie temu tytułowi egzekucyjnemu nadał klauzulę wykonalności (dowód: kserokopie: tytułu bankowego k. 71 akt, postanowienie Sądu k. 11-12 akt sygn. i Co 1750/11 tutejszego Sądu).

W dniu 27 września 2011 r. (...) Bank S.A. złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołominie Mirosława Malik wniosek o wszczęcie egzekucji w stosunku do M. F.. Postanowieniem z dnia 2 lutego 2012r. Komornik Mirosław Malik przekazał sprawę Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w Ciechanowie Urszuli Perdjan. Postanowieniem z dnia 23 lipca 2012r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Ciechanowie Urszula Perdjan umorzył postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji (dowód: dokumenty w aktach sprawy Km 774/12 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ciechanowie Urszuli Perdjan).

Następcą prawnym (...) Bank S.A. jest (...) Bank (...) S.A. (dowód: kserokopia odpisu KRS k. 52-59 akt).

Wobec nie spłacenia należności przez pozwaną, (...) Bank (...) S.A. we W. w dniu 7 czerwca 2013 r. przelał dług na (...) (...) z siedzibą w W.. O dokonanej cesji pozwana została zawiadomiona pismem z dnia 1 lipca 2013 r., a następnie wezwana do zapłaty (dowód: kserokopia umowy k. 33-51 akt oraz pismo i wezwanie k. 30-31 akt).

Na wezwanie do uiszczenia należności pozwana nie udzieliła odpowiedzi i nie uiściła należności (bezsporne).

Na dzień wniesienia pozwu, tj. 25 marca 2015 r. do spłaty pozostała kwota 4045,31 zł, na którą składają się: należność główna 2000 zł, odsetki umowne naliczane przez bank w kwocie 299,51 zł, odsetki karne naliczane przez Bank w kwocie 1133,62 zł, koszty naliczone przez bank w kwocie 447,19 zł oraz odsetki ustawowe od kapitału 2000 zł naliczane

przez powoda od dnia 1 lipca 2014 r. do dnia wniesienia pozwu w wysokości 164,99 zł. (dowód: rozliczenie k. 106-111 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, a w szczególności: pozwu k. 3-10, 17-26 akt, sprzeciwu k. 84-88 akt, kserokopii: wyciągu z rejestru funduszy k. 28, 61-63 akt, odpisu KRS k. 29-30, 52-59, 64-70 akt, umowy kredytu k. 31-32, 90-92 akt, umowy przelewu wierzytelności k. 33-51 akt, bankowego tytułu egzekucyjnego k. 71-74, 112, 115 akt, wyliczenia należności k. 106-111 akt, postanowienia k. 113-114 akt oraz rozliczenia kredytu k. 116-123 akt, dokumentów w aktach sprawy sygn. I Co 1750/11 tutejszego Sądu, Km 774/12 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ciechanowie Urszuli Perdjan i wyjaśnień pozwanej k. 142-143 akt.

Sąd jako wiarygodne ocenił dokumenty, gdyż ich prawdziwość nie budzi wątpliwości i żadna ze stron w toku procesu ich nie kwestionowała. Ostatecznie pozwana nie kwestionowała wysokości należności dochodzonej pozwem, podniosła jedynie zarzut przedawnienia roszczenia.

W niniejszej sprawie, na podstawie art. 232 kpc zdanie drugie, Sąd dopuścił dowód z dokumentów złożonych w trakcie postępowania. Fakt ich istnienia wynikał już z dołączonych do pozwu dokumentów. Prawdziwość dokumentów nie był przez pozwaną kwestionowana, ani nie budzi wątpliwości. Sąd uwzględnił wszystkie dokumenty dołączone do pozwu i złożone przez powoda. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. W tej sytuacji Sąd uznał, iż dołączone dokumenty stanowią uzupełnienie dowodów stanowiących załącznik do pozwu i dlatego mogą stanowić podstawę do wydania w sprawie rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powód wykazał w toku procesu, że nabył wierzytelność w stosunku do pozwanej od (...) Bank (...) S.A., który jest następcą prawnym (...) Bank S.A. na podstawie umowy przelewu. Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W myśl art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Do akt sprawy została dołączona kserokopia umowy przyznania limitu kredytowego oraz rozliczenia tego kredytu zawartej przez M. F. z (...) Bank S.A. oraz kserokopia umowy przelewu zawarta pomiędzy następcą prawnym (...) Bank S.A. a (...) (...) z siedzibą w W.. Z dokumentu dotyczącego umowy przelewu wierzytelności wynika jednoznacznie, że powód nabył od następcy prawnego (...) Bank S.A. (...) Bank (...) S.A. wierzytelność dochodzoną pozwem. Wskazano w nim zarówno strony, jak i przedmiot umowy przelewu wierzytelności, opatrzone podpisami osób reprezentujących zbywcę i nabywcę wierzytelności. Norma zawarta w art. 511 k.c. nie wymaga zawarcia umowy przelewu w formie pisemnej, a jedynie tego, aby istniało pismo, które potwierdza dokonanie przelewu wierzytelności. Sąd w niniejszym składzie podziela w całości rozważania Sądu Apelacyjnego w Katowicach zawarte w wyroku z 8 marca 2005 r. , sygn. akt I ACa 1516/04, opublik. OSA 2005/12/44, który podkreślił: "Ustawodawca w art. 511 k.c. mówi o "stwierdzeniu" przelewu wierzytelności pismem, a nie o zawarciu przelewu w formie pisemnej. Czym innym jest dokonanie czynności prawnej w formie pisemnej, a czym innym "stwierdzenie" pismem, iż określona czynność została dokonana. "Stwierdzenie pismem" nie odnosi się bowiem do formy czynności prawnej, a jedynie do istnienia pisma stwierdzającego, że umowa przelewu została przez strony zawarta. W sytuacji gdy obie strony zgodnie twierdzą, że doszło do przelewu wierzytelności z umowy ubezpieczenia i że obie strony miały taki zamiar i cel umowy na względzie - zbędne są rozważania i dokonywanie wykładni oświadczeń woli w tym przedmiocie. Dokonywanie takiej wykładni ma bowiem sens wówczas, gdy stanowiska stron umowy różnią się."

Na skutek przelewu wierzytelności doszło do zmiany strony stosunku zobowiązaniowego po stronie wierzyciela, a zatem powód jest legitymowany czynnie do występowania w niniejszym procesie. Znajdujące się w aktach sprawy

dokumenty potwierdzają w myśl art. 511 k.c., że do zawarcia umowy doszło. Nadto zostało przedłożone przez powoda wezwanie, którym zawiadomił on pozwaną o zawarciu umowy cesji z wierzycielem. W myśl art. 515 k.c. jeżeli dłużnik, który otrzymał o przelewie pisemne zawiadomienie pochodzące od zbywcy, spełnił świadczenie do rąk nabywcy wierzytelności, zbywca może powołać się wobec dłużnika na nieważność przelewu albo na zarzuty wynikające z jego podstawy prawnej tylko wtedy, gdy w chwili spełnienia świadczenia były one dłużnikowi wiadome. Przepis ten stosuje się odpowiednio do innych czynności prawnych dokonanych między dłużnikiem a nabywcą wierzytelności.

Zgodnie z art. 69 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Sąd uznał, że twierdzenia powoda co do kwoty zadłużenia pozwanej nie budzą uzasadnionych wątpliwości, jak też nie zostały one przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 k.p.c.). Zauważyć przy tym należy, że pozwana została pouczona o możliwości ustosunkowania się do twierdzeń strony powodowej, poprzez złożenie odpowiedzi na pozew, jak również potwierdziła odbiór pozwu wraz z załącznikami osobiście, lecz w żaden sposób nie ustosunkowała się do żądania pozwu. Z tych zatem przyczyn, na podstawie art. 339 §1 k.p.c. Sąd wydał wyrok zaoczny.

Po sprzeciwie od wyroku zaocznego pozwana przyznała fakt zawarcia umowy oraz nie kwestionowała wysokości dochodzonej pozewm należności, a jedynie podniosła zarzut przedawnienia roszczenia. Zarzut ten nie był zasadny.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Trzyletni ogólny termin przedawnienia odnosi się do roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Ponieważ w niniejszej sprawie jedną ze stron był podmiot prowadzący działalność gospodarczą, ma zastosowanie trzyletni termin przedawnienia. W myśl art. 123. § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Jako przykład czynności procesowych, przerywających bieg przedawnienia, wskazuje się m.in. złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności sądowemu lub pozasądowemu tytułowi egzekucyjnemu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2004 r., II CK 276/04, Lex nr 284135), także nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, OSNC 2005, nr 4, poz. 58),

Wobec nie spłacania kredytu zgodnie z warunkami umowy, (...) Bank S.A. z siedzibą we W. w dniu 7 czerwca 2010 r. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny. Postanowieniem z dnia 26 lipca 2011 r. Sąd Rejonowy w Ciechanowie temu tytułowi egzekucyjnemu nadał klauzulę wykonalności. Następnie w dniu 27 września 2011 r. (...) Bank S.A. złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołominie Mirosława Malik wniosek o wszczęcie egzekucji w stosunku do M. F.. Postanowieniem z dnia 2 lutego 2012r. Komornik Mirosław Malik przekazał sprawę Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w Ciechanowie Urszuli Perdjan. Postanowieniem z dnia 23 lipca 2012r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Ciechanowie Urszula Perdjan umorzył postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Tym samym doszło do przerwania biegu przedawnienia i przedawnienie należy liczyć ponownie od 23 lipca 2012 r., zgodnie z art. 124. § 1 k.c., który przewiduje, że po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo.

Zgodnie z art. 112 k.c. termin oznaczony w tygodniach, miesiącach lub latach kończy się z upływem dnia, który nazwą lub datą odpowiada początkowemu dniowi terminu, a gdyby takiego dnia w ostatnim miesiącu nie było - w ostatnim dniu tego miesiąca.

W niniejszej sprawie pozew został złożony w dniu 25 marca 2015 r. , co zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. przerwało bieg terminu przedawnienia, a mając na uwadze art. 112 k.c. i fakt wydania przez Komornika postanowienia w dniu 23

lipca 2012 r., pozew złożony został w dniu, gdy jeszcze mogło być dochodzone roszczenie na drodze sądowej. Zarzut przedawnienia roszczenia okazał się zatem chybiony.

Z art 6 kc wynika, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W niniejszej sprawie została przedstawiona przez powoda umowa, której prawdziwości oraz rzetelności pozwana nie kwestionowała. Tym samym należy uznać, że powód wykazał istnienie zobowiązania. Natomiast pozwana nie udowodniła, że zwolniła się z ciążącego na niej zobowiązania.

W tej sytuacji Sąd uznał żądanie pozwu za uzasadnione i należność zasądził w wysokości dochodzonej pozwem.

Jak wynika z art. 476 zdanie pierwsze k.c., dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Zgodnie zaś z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności.

Uwzględniając powyższe, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną kwotę wraz z odsetkami umownymi, zgodnie z żądaniem pozwu, o czym orzekł w pkt I wyroku z dnia 9 września 2015 r.

Pozwana przegrała proces w całości. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art 98 §1 i §2 k.p.c. strona przegrywająca zobowiązana jest do zwrotu kosztów procesu. Na koszty składają się: opłata sądowa, którą uiszczył powód w wysokości 100,00 zł, koszty zastępstwa procesowego - wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 600 zł, których wysokość wynika z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490) 1,44 zł prowizji eCard oraz 17,00 zł opłaty od pełnomocnictwa. Koszty w wysokości tak ustalonej Sąd zasądził w punkcie II wyroku z dnia 9 września 2015 r.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd orzekł o utrzymaniu wyroku zaocznego z dnia 9 września 2015 r. w mocy w całości (art. 347 k.p.c.).

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)